

Personal Protective Equipment

Standard

สารบัญ

1	บทนำ	3
2	คำนิยามศัพท์	3
3	ข้อกำหนด	3
3.1	ข้อกำหนดทั่วไป	3
3.1.1	หน้าที่รับผิดชอบ.....	3
3.2	ภาพรวมในการใช้งาน PPE ตามที่กำหนด.....	4
3.3	อุปกรณ์ป้องกันการตก	5
3.3.1	สายรัดนิรภัย.....	6
3.3.2	สายยึดกันตก	7
3.3.3	ตัวเชื่อมต่อ	8
3.4	อุปกรณ์ป้องกันเท้า	8
3.5	อุปกรณ์ป้องกันศีรษะ	9
3.6	อุปกรณ์ป้องกันมือ	10
3.7	อุปกรณ์ป้องกันระบบทางเดินหายใจ.....	11
3.8	อุปกรณ์ป้องกันเสียง	12
3.9	อุปกรณ์ป้องกันใบหน้าและดวงตา	12
3.10	ชุดทำงาน	13
3.11	เสื้อกั๊ก/เสื้อแจ็คเก็ตสะท้อนแสง	13
4	บันทึก	13
5	ข้อมูลการเปลี่ยนแปลง	14

© Ericsson AB 2021

สงวนลิขสิทธิ์ ข้อมูลในเอกสารนี้เป็นทรัพย์สินของ Ericsson และอาจเปลี่ยนแปลงโดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบ Ericsson
ไม่รับผิดชอบต่อความไม่ถูกต้องตามข้อเท็จจริงหรือข้อผิดพลาดจากการพิมพ์

1 บทนำ

มาตรฐานนี้อธิบายถึงข้อกำหนดเบื้องต้นทั่วไป เกี่ยวกับอุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคล (PPE) ในขณะที่ปฏิบัติงานในธุรกิจของ Ericsson เพื่อให้แน่ใจว่าหลักเกณฑ์ข้อกำหนดด้านสุขภาพและความปลอดภัยได้รับการบริหารจัดการอย่างเหมาะสม

ในกรณีที่กฎหมายของท้องถิ่นได้มีบทบัญญัติที่ระบุหลักเกณฑ์เกินกว่าข้อกำหนดในมาตรฐานนี้ ให้ยึดถือตามข้อกำหนดตามกฎหมายของท้องถิ่นดังกล่าว

2 คำนิยามศัพท์

“ANSI” หมายถึง สถาบันมาตรฐานแห่งชาติของสหรัฐอเมริกา (American National Standards Institute)

“AS” หมายถึง มาตรฐานของสหรัฐอเมริกา (American Standards)

“BSI” หมายถึง สถาบันมาตรฐานอังกฤษ (British Standards Institute)

“EN” หมายถึง มาตรฐานของยุโรป (European Norms)

“ISEA” หมายถึง สมาคมอุปกรณ์ความปลอดภัยระหว่างประเทศ (International Safety Equipment Association)

“ISO” หมายถึง องค์กรมาตรฐานสากล (International Standards Organization)

“PPE” หมายถึง อุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคล (Personal Protective Equipment)

3 ข้อกำหนด

3.1 ข้อกำหนดทั่วไป

PPE ทั้งหมดต้องเป็นไปตามมาตรฐานสากลซึ่งเป็นที่ยอมรับ เช่น แต่ไม่ได้จำกัดเพียง ANSI, AS, BSI, EN, ISEA, SABS และ ISO

3.1.1 หน้าที่รับผิดชอบ

ผู้จัดการที่มีหน้าที่รับผิดชอบต้องตรวจสอบยืนยันประเด็นดังต่อไปนี้

- ไม่มีผู้เข้าทำงานโดยใช้ PPE ที่สามารถใช้งานได้ เหมาะสมและได้รับการรับรอง
- PPE มีพร้อมให้พนักงานทุกคนใช้งานโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย
- PPE ทั้งหมดได้รับการตรวจสอบหาสภาพชำรุดบกพร่องก่อนการใช้งาน และ PPE ที่มีสภาพชำรุดบกพร่องต้องได้รับการเปลี่ยนใหม่ทดแทน
- PPE ทั้งหมดต้องใช้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด

- มีการจัดหาและการฝึกอบรมที่เพียงพอให้ผู้ใช้งานสุดท้ายสำหรับ PPE ก่อนการใช้งาน และ
- PPE อยู่ในสภาพสมบูรณ์ ได้รับการบำรุงรักษา เก็บรักษาและทดสอบตามคำแนะนำของผู้ผลิต

พนักงานทุกคนมีหน้าที่รับผิดชอบดังต่อไปนี้

- ใช้ PPE ตลอดเวลา เมื่อจำเป็นโดยการประเมินความเสี่ยง
- ดูแล PPE ตามคำแนะนำ และ
- รายงานข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่พบใน PPE

3.2

ภาพรวมในการใช้งาน PPE ตามที่กำหนด

ตารางต่อไปนี้แสดงตัวอย่างสถานการณ์ที่ต้องใช้งาน PPE

ประเภทของ PPE	ต้องสวมใส่ PPE ในกรณีดังต่อไปนี้
อุปกรณ์ป้องกันการตก	การปีนสิ่งปลูกสร้าง บันไดหรือการทำงานกับนั่งร้านแบบเคลื่อนที่ได้ที่มีความสูงมากกว่าสอง (2) เมตร และยังรวมถึงการทำงานใกล้กับหลุมขุดเจาะที่มีระยะห่างตั้งแต่ 2 (สอง) เมตรขึ้นไป
อุปกรณ์ป้องกันเท้า	การปีนสิ่งปลูกสร้าง การยกและการขนย้ายวัสดุซ้ำ ๆ หรือการทำงานในสถานที่ก่อสร้าง การดำเนินงานต่าง ๆ ซึ่งมีความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บที่เท้าจากวัตถุที่ตกหล่น หรือวัตถุแหลมคมแทงทะลุพื้นรองเท้า
หมวกนิรภัย	การทำงานในสถานที่ก่อสร้าง การปีนสิ่งปลูกสร้าง การทำงานอยู่ด้านล่างคนที่ปีนอยู่บนที่สูง บนเสาที่อยู่ใกล้กับระบบไฟฟ้าที่มีกระแสไฟเลี้ยง
อุปกรณ์ป้องกันมือ	การปีนสิ่งปลูกสร้าง การขนย้ายวัตถุแหลมคมหรือสารอันตรายและการทำงานในพื้นที่ซึ่งมีอันตรายทางชีวภาพ
อุปกรณ์ป้องกันระบบทางเดินหายใจ	การทำงานในพื้นที่ซึ่งมีอันตรายทางชีวภาพ เช่น อันตรายทางชีวภาพ ฝุ่นละออง (จากการขัดเจีย การบดกรี การเชื่อมโลหะหรือการเปลี่ยนไส้กรองอากาศ)
อุปกรณ์ป้องกันเสียง	ในกรณีที่ระดับเสียงดังเกินกว่า 80 dB

ประเภทของ PPE	ต้องสวมใส่ PPE ในกรณีดังต่อไปนี้
อุปกรณ์ป้องกันใบหน้าและดวงตา	การเจาะวัตถุ การใช้สารเหลวที่เป็นอันตราย การขัดเจียร การเลื่อยตัดที่เป็นการขัดถู การกระแทก
ชุดทำงาน	การทำงานกลางแจ้งในสภาพอากาศรุนแรง ตามที่กำหนดจากการประเมินความเสี่ยง
เสื้อกั๊ก/เสื้อแจ็คเก็ตสะท้อนแสง	ต้องใส่ตลอดเวลา เมื่ออยู่ในสถานที่ปฏิบัติงาน

3.3

อุปกรณ์ป้องกันการตก

ผู้จัดการที่มีหน้าที่รับผิดชอบต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่าจากการประเมินความเสี่ยงในพื้นที่ได้มีการคัดเลือกและใช้งานระบบป้องกันการตกที่เหมาะสมกับการใช้งานดังต่อไปนี้

- ใช้สายรัดนิรภัยแบบเต็มตัว (หมายเหตุ: ห้ามใช้เข็มขัดรัดตัว)
- ใช้เฉพาะตัวเชื่อมต่อที่เป็นระบบกลไก ล็อกอัตโนมัติและปลดอัตโนมัติ
- สายยึดกันตกส่วนบุคคลต้องผูกยึดไว้ เพื่อป้องกันไม่ให้พนักงานพลัดตกโดยอิสระลงมาในระยะเกินกว่าสอง (2) เมตร หรือตกกระแทกกับระดับพื้นด้านล่าง
- การทำงานในที่อับอากาศจะต้องใส่สายรัดนิรภัยแบบเต็มตัว และสายยึดกันตกมาตรฐานอีกด้วย
- จุดยึดจะต้องทนทานต่อการรับน้ำหนักของแต่ละบุคคลคูณด้วยจำนวนสูงสุดของอุปกรณ์ป้องกันการตกส่วนบุคคลที่อาจต่อเข้ากับตัวเชื่อมต่อยึดสาย
- จุดยึดและสายชูชีพต้องได้รับการออกแบบโดยวิศวกรที่ผ่านการรับรองโดยเฉพาะ และขีดความสามารถของจุดยึดต้องผ่านการรับรองจากสถาบันภายนอกก่อนการใช้งาน
- ไม่อนุญาตให้ใช้งานจุดยึดเกินขีดความสามารถตามที่กำหนด
- สายรัดนิรภัยต้องสวมใส่สบาย และผูกโยงไว้เหนือศีรษะ หรืออย่างน้อยต้องสูงกว่าช่วงเอว และ
- อุปกรณ์ต้องได้รับการตรวจประเมินอย่างน้อยปีละครั้ง (ขึ้นอยู่กับการใช้งานและข้อกำหนดทางกฎหมายของท้องถิ่นซึ่งอาจต้องดำเนินการเร็วกว่านั้น) การตรวจสอบต้องดำเนินการโดยผู้ชำนาญการ โดยได้รับการฝึกอบรมที่ผู้ผลิตแนะนำภายในองค์กร หรือโครงการตรวจสอบที่จัดทำขึ้นจากภายนอกองค์กร (ขึ้นอยู่กับข้อกำหนดทางกฎหมายของท้องถิ่น) เกี่ยวกับอุปกรณ์ป้องกันการตก

อุปกรณ์ป้องกันการตกต้องเป็นไปตามมาตรฐานสากลซึ่งเป็นที่ยอมรับ เช่น แต่ไม่ได้จำกัดเพียง AS/NZS 1891; AS/NZS 5532; ANSI/ASSE Z359; SANS 5036; PAS 59: 2014; KS C ISO 10333; JIS T 8165; GB/T24537; PN EN353; DIN EN 353-1; I.S. EN 33; DS EN 360; ISO

10333; GB 6095; CNS 7534; CNS 6701; CNS 14253; CNS 14253-1; และ CNS 7535

3.3.1

สายรัดนิรภัย

รูปที่ 1

รูปที่ 2

สายรัดนิรภัยจะต้องเป็นไปตามข้อกำหนดต่อไปนี้

- จุดยึดของสายรัดนิรภัยต้องอยู่ในตำแหน่งจุดกึ่งกลางหลังของผู้สวมใส่ใกล้ระดับไหล่
- ตัวปรับต้องสามารถทนแรงดึงได้ 5,000 ปอนด์ (~2,200 กก.) ต่อผู้ใช้งานแต่ละราย และ
- ต้องไม่นำสายรัดนิรภัยที่เคยผ่านการรับแรงกระแทกมาใช้งาน

ต้องสวมใส่สายรัดนิรภัย เมื่อทำงานกับอุปกรณ์ดังต่อไปนี้

- เสาอากาศ

- ทางลาดหรือหลังคาที่ไม่มีราวจับ และมุมลาดมากกว่า 10 องศา จากแนวราบ
- อุปกรณ์ที่ติดตั้งไว้บนที่สูง เช่น ตัวเครื่องพัดลม ท่อ มอเตอร์และสวิตช์เกียร์โดยไม่มีราวจับ และ
- บนบันไดในกรณีในช่วงเอวของผู้ปฏิบัติงานสูงกว่าราวจับป้องกัน โดยที่ระดับด้านบนอยู่ติดกับขอบ

3.3.2

สายยึดกันตก

รูปที่ 3

สายยึดกันตกต้องเป็นไปตามข้อกำหนด (หรือตามข้อกำหนดของท้องถิ่น) ดังต่อไปนี้

- สายยึดกันตกต้องมีความแข็งแรงแตกหักอย่างน้อย 2,300 กก.
- ต้องเป็นชนิดเส้นคู่หรือแบบตัว Y เพื่อให้มั่นใจว่าสามารถยึดเกาะได้ 100 %
- ตัวเชื่อมต่อต้องมีขนาดที่เหมาะสมกับจุดคล้องเกี่ยว เพื่อป้องกันการหลุดโดยไม่ได้ตั้งใจ
- สายยึดกันตกชนิดรับแรงต้องมีขีดจำกัดในการรับแรงกระชากจากพนักงานได้สูงสุดไม่เกิน 800 กก. เมื่อใช้งานควบคู่กับสายรัดตัว
- สายยึดกันตกชนิดรับแรงต้องมีขีดจำกัดของระยะชะลอการตกสูงสุดไม่เกินหนึ่ง (1) เมตร
- ต้องไม่นำสายยึดกันตกที่เลยผ่านการรับแรงกระแทกมาใช้งาน
- ต้องผูกชุดสายยึดกันตกพร้อมสายรัดนิรภัยแบบเต็มตัวให้สั้นที่สุดเท่าที่ใช้งานจริง หรืออย่างน้อยมีขนาดสั้นพอที่จะป้องกันไม่ให้ตกเกินระยะสอง (2) เมตร
- ต้องใช้อุปกรณ์กลไกจับยึดเชือก เพื่อยึดจับชุดสายยึดกันตกพร้อมสายรัดนิรภัยแบบเต็มตัวเข้ากับสายชูชีพในกรณีที่มีการใช้งาน หรือ ไม่ก็ใช้วิธีผูกเงื่อนผูกครั้งยึดไว้

3.3.2.1

การทดสอบและการตรวจสอบสายรัดนิรภัยและสายช็อกกันตก

สายรัดนิรภัยและสายช็อกกันตกต้องได้รับการทดสอบและตรวจสอบตามคำแนะนำด้านล่างนี้

- สายช็อกกันตกต้องได้รับการตรวจสอบหารอยขีด การสึกหรอรุนแรง รอยต่อที่หลวมและชิ้นส่วนอุปกรณ์ที่ชำรุด
- สายรัดนิรภัยจะใช้เฉพาะในเวลาที่คุณผลิตแนะนำ ห้ามใช้สายรัดนิรภัย (สายรัด) นานเกิน 5 (ห้า) ปี หรือตามที่กฎหมายท้องถิ่นกำหนด
สายช็อกกันตกที่ใช้กับสายรัดนิรภัยแบบเต็มตัวจะลดความแข็งแรงในแต่ละปีลงประมาณร้อยละ 5 ถึง 6 ในสภาพการใช้งานที่สมมุติ

3.3.3

ตัวเชื่อมต่อ

รูปที่ 4

ตัวเชื่อมต่อจะต้องเป็นไปตามข้อกำหนดต่อไปนี้

- มาตรฐานสากลตามที่ระบุไว้ในหัวข้อที่ 3.1 และ 3.3 และ
- ตัวเชื่อมต่อต้องคล้องเข้ากับอุปกรณ์ป้องกันการตกไม่เกินหนึ่งชั้น เว้นแต่จะได้รับการรับรอง เพื่อให้ใช้งานในลักษณะดังกล่าว

3.4

อุปกรณ์ป้องกันเท้า

รูปที่ 5

รองเท้าต้องได้รับการออกแบบ เพื่อป้องกันภัยในสถานการณ์ต่อไปนี้

- การดำเนินงานการขนย้ายหรือการยกวัตถุด้วยแรงกาย
- การทำงานกับวัตถุแหลมคม เช่น ตะปูหรือหนามซึ่งอาจทิ่มแทงทะลุพื้นรองเท้าได้
- การสัมผัสวัตถุโลหะหลอมละลายที่อาจกระเด็น โดนเท้าหรือขา
- การทำงานกับหรือบริเวณใกล้กับพื้นผิวที่ร้อน เปียกและหรือลื่น และ
- การทำงานในกรณีที่มีอันตรายจากไฟฟ้า

รองเท้าต้องมีคุณลักษณะหัวรองเท้าแบบนิรภัยในกรณีที่มีความเสี่ยงจากวัตถุตกหล่น ไม่อนุญาตให้ใช้รองเท้าผ้าใบ รองเท้าเทนนิสหรือรองเท้ากีฬาที่มีการหุ้มส่วนหัวแบบนิรภัย และรองเท้าสันเดี่ยแบบผ้าใบเป็นรองเท้าสำหรับทำงาน

รองเท้าต้องเป็นไปตามมาตรฐานสากลซึ่งเป็นที่ยอมรับ เช่น แต่ไม่ได้จำกัดเพียง AS/NZS 2210; BS EN ISO 20346; BS EN ISO 20345; ISO/TR 18690; ISO 20346; BIS IS 10667; CSAZ195; GB/T 28409; และ JIS T 8101

3.5

อุปกรณ์ป้องกันศีรษะ

รูปที่ 6

ผู้จัดการที่มีหน้าที่รับผิดชอบต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่าพนักงานทุกคนสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันมือ หากมีการใช้งานในลักษณะต่อไปนี้

- วัตถุอาจตกลงมาจากที่สูง และกระแทกเข้ากับศีรษะ
- ศีรษะของพนักงานอาจกระแทกกับวัตถุที่อยู่กับที่ เช่น ท่อที่โผล่ออกมาหรือคาน และ
- มีความเป็นไปได้ที่ศีรษะจะได้รับอันตรายจากไฟฟ้าโดยไม่ได้ตั้งใจ

หมายเหตุ: ห้ามใช้หมวกนิรภัยโลหะหรือหมวกนิรภัยตีบุกผสมอื่น ๆ

อุปกรณ์ป้องกันศีรษะจะต้องเหมาะสมกับการใช้งาน และต้องคำนึงถึงประเภทอุตสาหกรรมที่ใช้กัน โดยทั่วไป เช่น แต่ไม่ได้จำกัดเพียงหมวกนิรภัยประเภทดังต่อไปนี้

หมวกนิรภัยประเภท A ให้ความต้านทานการรับแรงกระแทกและการเจาะ พร้อมกับการป้องกันแรงดันไฟฟ้าที่มีขีดจำกัด (สูงถึง 2,200 โวลต์)

หมวกนิรภัยประเภท B ให้การป้องกันอันตรายจากไฟฟ้าในระดับสูงสุด

พร้อมกับการป้องกันการถูกไฟฟ้าดูดด้วยแรงดันไฟฟ้าสูงและการป้องกันการไหม้ (สูงถึง 20,000 โวลต์) นอกจากนี้ยังให้การป้องกันอันตรายจากการกระแทกและการเจาะจากวัตถุที่ปลิวลอย/ร่วงตก

หมวกนิรภัยประเภท C สวมใส่สบาย น้ำหนักเบาและการป้องกันแรงกระแทก แต่ไม่สามารถป้องกันอันตรายจากไฟฟ้าได้

การป้องกันศีรษะต้องเป็นไปตามมาตรฐานสากลซึ่งเป็นที่ยอมรับ เช่น แต่ไม่ได้จำกัดเพียง ANSI Z89.1-1986 (อุปกรณ์ป้องกันศีรษะสำหรับคนงานอุตสาหกรรม); ISO 3873; BS 5240; AS 1800; AS 1801; GB 2811; CNS 4598Z2022; CNS 1336Z3001; และ JIS T 8131

อุปกรณ์เสริมสำหรับหมวกแข็งประกอบด้วยสายกันหนาวผ้าคาดศีรษะซบเหงื่อ สายรัดคางและหมวกผ้า หากคนงานต้องทำงานในตำแหน่งที่ต้องห้อยศีรษะลง จำเป็นต้องใช้สายรัดคาง

สามารถใช้อุปกรณ์ป้องกันเสียง (ปลั๊กอุดหู) ร่วมกับอุปกรณ์ป้องกันศีรษะได้ (ติดเข้ากับหมวกแข็ง)

เมื่อใช้น้ำกากก้างไบโหน้า หน้ากากงานเชื่อมหรือชุดคลุมศีรษะสำหรับงานพันทราช ต้องใช้ชนิดที่สามารถใช้งานร่วมกับหมวกนิรภัย เว้นแต่จะมีการกำหนดชนิดทางเลือกไว้เป็นอย่างอื่น

อุปกรณ์ป้องกันศีรษะต้องปรับให้พอดี และใส่ให้ถูกต้อง หมวกต้องใส่ในลักษณะตรง และไม่เอียงไปด้านใดด้านหนึ่งหรือเช็ดไปทางด้านหลังศีรษะ

ต้องไม่ตัดแปลงหรือทาพ่นสีให้อุปกรณ์ป้องกันศีรษะ

3.6

อุปกรณ์ป้องกันมือ

รูปที่ 7

การป้องกันมือต้องเป็นไปตามมาตรฐานสากลซึ่งเป็นที่ยอมรับ เช่น แต่ไม่ได้จำกัดเพียง AS/NZS 2161; ISEA 105; GB 24541; และ GB/T29512

อุปกรณ์ป้องกันมือที่เลือกต้องได้รับการออกแบบมา เพื่อป้องกันความเสี่ยงที่ระบุไว้ เช่น แต่ไม่ได้จำกัดเพียงรายละเอียดดังต่อไปนี้

- ประเภทของสารเคมีที่ต้องงานซ้ำ

- ลักษณะของการสัมผัส (การจุ่มแช่ทั้งหมด การกระเด็น ฯลฯ)
- ระยะเวลาในการสัมผัส
- บริเวณของร่างกายซึ่งต้องใช้อุปกรณ์ป้องกัน (เฉพาะมือ แขนช่วงล่าง แขน)
- ข้อกำหนดเกี่ยวกับการขีดเกาะ (เปียก แห้ง เป็นมัน)
- การป้องกันความร้อน
- ขนาดและควา มสบาย
- ข้อกำหนดเกี่ยวกับความต้านทานต่อการบาดฉีกและการฉีกขาด

3.7

อุปกรณ์ป้องกันระบบทางเดินหายใจ

รูปที่ 8

อุปกรณ์ป้องกันระบบทางเดินหายใจต้องเป็นไปตามมาตรฐานสากลซึ่งเป็นที่ยอมรับ เช่น แต่ไม่ได้จำกัดเพียง AS/NZS 1716; AS/NZS 1715; EN 133; GB 2890; ANSI Z88; ISO 16975; GB 262; และ GB/T 18664

อุปกรณ์ป้องกันระบบทางเดินหายใจที่เลือกต้องได้รับการออกแบบมา เพื่อป้องกันความเสี่ยงที่ระบุไว้ เช่น แต่ไม่ได้จำกัดเพียงรายละเอียดดังต่อไปนี้

- สภาพแวดล้อมที่มีออกซิเจนไม่เพียงพอ
- ฝุ่นละอองที่เป็นอันตราย
- หมอก
- ก๊าซ
- หมอกบาง
- ไอรระเหย และ
- ละอองฝอย

กฎหมายของท้องถิ่นอาจจำเป็นต้องมีข้อกำหนดเพิ่มเติมสำหรับผู้สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันระบบทางเดินหายใจ เช่น การตรวจวินิจฉัยทางการแพทย์ การทดสอบความแข็งแรง การฝึกอบรมเฉพาะด้าน และนโยบายเกี่ยวกับเส้นขนบนใบหน้า

3.8

อุปกรณ์ป้องกันเสียง

รูปที่ 9

การป้องกันเสียงต้องเป็นไปตามมาตรฐานสากลซึ่งเป็นที่ยอมรับ เช่น แต่ไม่ได้จำกัดเพียง AS 1269; STANAG 2899; BIS IS 6229; CSA Z94; EN 352; และ GB/T 23466

อุปกรณ์ป้องกันเสียงที่เลือกต้องได้รับการออกแบบมา เพื่อป้องกันความเสี่ยงที่ระบุไว้ เช่น แต่ไม่ได้จำกัดเพียงรายละเอียดดังต่อไปนี้

- เสียงในระดับที่ดังเกินกว่า 80 dB
- ระยะเวลาที่ได้ยินเสียง
- ไม่ว่าพนักงานจะเคลื่อนย้ายตำแหน่งพื้นที่ทำงานไปยังบริเวณที่มีระดับเสียงต่างกันหรือไม่ก็ตาม และ
- ไม่ว่าเสียงจะมีที่มาจากแหล่งกำเนิดเสียงแหล่งเดียวหรือหลายแหล่งก็ตาม

3.9

อุปกรณ์ป้องกันใบหน้าและดวงตา

รูปที่ 10

รูปที่ 11

การป้องกันใบหน้าและดวงตาต้องเป็นไปตามมาตรฐานสากลซึ่งเป็นที่ยอมรับ เช่น แต่ไม่ได้จำกัดเพียง AS/NZS 1336; AS 1337; GB/T 3609; ISO 16321; ISO/DIS 19818; ISO 19734; EN ISO 20471:2013; BIS IS 8520; ANSI Z87; PN EN 1731; และ JIS T 8147

อุปกรณ์ป้องกันใบหน้าและดวงตาที่เลือกต้องได้รับการออกแบบมา เพื่อป้องกันความเสี่ยงที่ระบุไว้ เช่น แต่ไม่ได้จำกัดเพียงรายละเอียดดังต่อไปนี้

- ฝุ่น สิ่งสกปรก โลหะ หรือเศษไม้ที่เข้าดวงตาจากการทำงานในลักษณะต่าง ๆ เช่น การกระแทก การขีดเขียน การเลื่อย การตอก การใช้เครื่องมือไฟฟ้า
- สารเคมีกระเด็นจากสารที่มีฤทธิ์กัดกร่อน ของเหลวร้อนตัวทำละลาย หรือสารละลายอันตรายอื่น ๆ
- วัตถุที่ห้วยังเข้ามากระแทกดวงตาหรือใบหน้า เช่น กิ่งไม้ ไซ้ เครื่องมือหรือเชือก แลฉะ
- พลังงานที่เปล่งประกายจากการเชื่อมโลหะ รังสีที่เป็นอันตรายจากการใช้เลเซอร์ หรือแสงที่เปล่งประกายอื่น ๆ (รวมทั้งความร้อน แสงจ้า ประกายไฟ สะเก็ดไฟและวัตถุที่ปลิวลอย)

บุคคลที่ใช้แว่นตาตามใบสั่งแพทย์ต้องปฏิบัติตาม โดยใส่แว่นตานิรภัยตามใบสั่งแพทย์ชนิดที่มีแผ่นกำบังด้านข้าง หรือแว่นตานิรภัยชนิดครอบทับแว่นตาตามใบสั่งแพทย์ของผู้มาติดต่อ

3.10 ชุดทำงาน

ต้องใช้ชุดทำงานให้เหมาะสมตามสภาพอากาศในพื้นที่ หรือสภาพการทำงาน และการประเมินความเสี่ยงในพื้นที่

3.11 เสื้อกั๊ก/เสื้อแจ็คเก็ตสะท้อนแสง

ต้องใช้เสื้อกั๊กหรือเสื้อแจ็คเก็ตสะท้อนแสง ในกรณีที่มีการระบุโดยการประเมินความเสี่ยงในพื้นที่

เสื้อกั๊ก/เสื้อแจ็คเก็ตสะท้อนแสงต้องเป็นไปตามมาตรฐานสากลซึ่งเป็นที่ยอมรับ เช่น แต่ไม่ได้จำกัดเพียง AS/NZS 4602; ISEA 207; PAS 10412; BIS IS 15809

4 บันทึก

บันทึกต้องเก็บบันทึกข้อมูลประเด็นปัญหา การตรวจสอบและการบำรุงรักษา PPE ทั้งหมดไว้

5

ข้อมูลการเปลี่ยนแปลง

สรุปข้อมูลการเปลี่ยนแปลงตั้งแต่ฉบับแก้ไขครั้งสุดท้ายล่าสุด มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

- 1 ปรับปรุงข้อความในบทนำให้เป็นข้อมูลล่าสุด
- 2 เพิ่มข้อความอธิบายในทุกย่อหน้าในหัวข้อที่ 3
- 3 คำอธิบายในส่วนผู้ชำนาญการในการตรวจสอบอุปกรณ์ป้องกันการตกในหัวข้อที่ 3.3
- 4 เพิ่มตัวอย่างของมาตรฐานเกี่ยวกับ PPE
- 5 ปรับปรุงข้อมูลระดับเสียงให้เป็น 80 dBA (3.8) ตามมาตรฐานของ Ericsson